

Rikard Warlenius

EU spelar SD i händerna

FÖR TVÅ ÅR SEDAN GJORDE *Dagens Arbete* en granskning av Sverigedemokraternas arbetsmarknadspolitik. Den var då av närmast nyliberal karaktär; SD ansåg att "facket fått allt för stort inflytande" och att lagarna om anställningsskydd och medbestämmande skulle urholkas. Partiets arbetsmarknadspolitiska talesperson Per Björklund grillades vidbränd av tidningens reporter Anna Tiberg, han sade bland annat att Byggnads "slog till med väl hårda metoder" mot Laval i Vaxholm. Granskningen blev omdebatterad, inte minst eftersom unga, manliga industriarbetare med facklig medlemsbok tillhör de grupper som i hög grad röstar på SD.

Några veckor efter publiceringen kom EG-domstolens utslag i Laval-målet och debatten försköts från att handla om Byggnads "maffiametoder" till den svenska modellens överlevnad. Eftersom annan Sverigedemokratisk politik främst tjänar funktionen att ge legitimitet åt deras rasistiska invandringspolitik aviserade partiledaren Jimmie Åkesson raskt en kursändring.

– Det kan finnas skäl för oss att ompröva delar av vår arbetsmarknadspolitik, så att balansen mellan arbetstagarnas och arbetsgivarnas intressen kan upprätthållas, sade han.

Riktlinjerna för den nya politiken klubbades till slut på partiets Landsdagar förra veckan. Men man kan inte påstå att politiken vrids mer åt vänster: snarare överges nyliberalismen för en mer blåsvart form av extremhöger.

Målet är att "tillvarata nationens samlade intressen", och det slås fast att arbetsgivare och löntagare har "starka gemensamma intressen i stabilitet och tillväxt".

Vad Sverigedemokraterna framför allt gör är att exploatera oron för social dumping i Lavaldomens spår. "Svenska löntagare" ska skyddas genom att arbetskraftsinvandring försvåras och EU:s utstationeringsdirektiv avskaffas. All form av positiv särbehandling – som kallas för "svenskfientlig" – ska avskaffas. Slutligen klämmer partiet till med att ersättningsnivåerna i a-kassan ska höjas.

I värsta fall kan den här politiken få ett visst genomslag på arbetsplatserna. Lavaldomen och regeringens uttolkning av densamma spelar SD i händerna.

Regeringens förslag, som blev känt för ett par veckor sedan, innebär att utländska företag bara behöver leva upp till avtalens miniminivåer och beskär fackens möjligheter att vidta stridsåtgärder mot utländska företag. Visst är detta ett hot mot "svenska arbetare", om man med det avser knegare som oavsett ursprung har sin lön från den reguljära arbetsmarknaden.

MEN ATT DET INTE ÄR "SVENSKA ARBETARE" i den meningen som SD vänder sig till tydliggjordes av Åkessons uppmärksammade debattartikel i *Aftonbladet* i måndags. Hans vedervärdiga och snurriga islamhat skär rakt igenom den "svenska" arbetarklassen och placerar honom mitt i arbetarköparnas famn. För det är i de intellektuella högerorganen som islamofobin grasserar.

När Paula Neuding, tillträdande chefredaktör på näringslivets tidskrift Neo, i ett färskt pressmeddelande nämner de frågor hon vill driva hamnar "kampen mot islamism" på första plats. Islam och islamism är inte samma sak, men att utmåla islamism som Sveriges största samhällsproblem är nästan lika verklighetsfrånvänt som när Jimmie Åkesson kallar islam för det största hotet mot Sverige sedan andra världskriget.

Att Sverigedemokraterna och storkapitalet sätter sig i samma båt är förvisso oroväckande, men ska man vara förhoppningsfull underlättar detta en mobilisering på den antirasistiska klassgemenskapens grund på arbetsplatserna.

